

CLAROR DE CIMS

(Poesía ganadora de la Flor Natural de los Juegos Florales de Gracia del año 1930)

Venien els segadors
de la banda de Cerdanya
i devallaven cantant
per alleugerir les passes.

El seu cant duia sentors
de les espigues segades,
duia goig de pá novell
i d'aires purs de muntanya.

El que cantava més fort
era més jove que els altres,
duia a l'orella un clavell
abrandat com una flama.

El seu cant era d'amor,
«Moreneta l'he trobada»,
li espurnejaven els ulls
i el seu cant era una brasa.

La filla dels masoners
era alta i ben plantada
i ell la colli en mig dels camps
sota d'un sol que cremava;
l'estrenyia sobre el pit
com si dugués una garba.

«Adéu, adéu, bella amor!
quan s'acabi la jornada
espèra'm, vora la font
sota l'ombra d'aquells arbres.

La lluna els hi va atrapar
vigilant entre les branques;
ella feia un dolç sospir
entre paraules trencades,
perquè el bés no fés remor
la font cantant l'ofegava.

«Adéu, adéu, bella amor!
quan s'acabi la segada
t'en vindràs a viure amb mi
allà baix... cap a la plana...»
L'estrenyia sobre el pit
com si dugués una garba.

Ara el segador garrit
camina i canta que canta;
porta la filla del Mas
dintre de la cançó alada.
Cada paraula del cant
té l'esclat d'una riälla,
el cant suau de la font
i un clar de lluna que guaita.

Els segadors han callat.
Atravessen la collada.
S'han aturat un moment
per a fer «adéu» a Cerdanya
i reprenent el camí
camina i canta que canta.

El que no gosa cantar
és el més jove que els altres;
va sol, darrera de tots,
i de tant en tant es para.
Gira els ulls cap als cims
amb la vista extasiada.

El sol ponent s'esllangueix
darrera les serralades;
esfulla rans de clavells
i roselles encarnades,
or i porpra i sang roent
i misteri d'ombra i flames.

Darrera d'aquest ponent
ell hi sab més llum encara;
una llum d'allà dels cims
que és més clara que les altres;
i camina pensatiu
amb la talç damunt l'espatlla.

Ara duu el clavell als dits
i el besa amb un bés de flama.
Recorda el cant de la font
i la lluna que guaitava,
sent la roentor del sol
i el bes d'una migdiada,
i estreny les mans sobre el pit
com si dugués una garba.

SALVADOR PERARNAU

Enveitg a 500 metros de la
Estación internacional se alquilan cua-
tro pisos con calefacción central, 1300
metros sobre el nivel del mar, bien so-
leados.

Precios sumamente reducidos.

Para informes dirigirse a José Ca-
nal, ENVEITG (Pirineos Orientales),
(Francia.)

Imprenta Moderna. — Puigcerdá